

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/10/2018
Identifikačné číslo spisu: 3216010127
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3216010127.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 27. februára 2018 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Patrika Pribelského, PhD. a JUDr. Dany Wänkeovej, v trestnej veci proti obvinenému X. O., pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného X. O. podaného prostredníctvom obhajcu JUDr. Andreja Terema, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo 7. júna 2016, sp. zn. 3To/31/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného X. O. s a o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Bánovce nad Bebravou rozsudkom z 24.januára 2017, sp. zn. 3T/54/2016 uznal obvineného X. O. za vinného zo spáchania prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr zák. v bode 1) a prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. v bode 2) na skutkovom základe, že

1) v období od 11.4.2011 do 16.9.2011 ako predseda spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov pod názvom „K.“ so sídlom I. E. I., Ulica D. XX/X, IČO: XXXXXXXXX si prisvojil zverené finančné prostriedky spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov, slúžiace na zabezpečenie prevádzky bytového domu č. XX/X na ulici D. v I. E. I. tak, že tieto vybral v hotovosti v I. E. I. z bankového účtu spoločenstva vlastníkov vedeného v L., a.s., č. ú.: XXXXXXXXXX a použil ich pre vlastnú potrebu, avšak v peňažnom denníku ich vykázal ako výdavky uhradené:

- dňa 11.4.2011 vo výške 230,- Eur spoločnosti I., s.r.o.,
- dňa 18.5.2011 vo výške 1.500,- Eur osobe U. D. - K.,
- dňa 12.9.2011 vo výške 600,- Eur spoločnosti I., s.r.o.,
- dňa 16.9.2011 vo výške 300 Eur osobe Z. S. I.,

čím spôsobil spoločenstvu vlastníkov bytov a nebytových priestorov pod názvom „K.“ škodu vo výške 2.630,- Eur

2) v období od 4.1.2013 do 16.10.2013 ako predseda spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov pod názvom „K.“ so sídlom Bánovce nad Bebravou, Ulica D. XX/X, IČO: XXXXXXXXX si prisvojil zverené finančné prostriedky spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov, slúžiace

na zabezpečenie prevádzky bytového domu č. XX/X na ulici D. v I. E. I. tak, že tieto buď vybral v hotovosti v I. E. I. z bankového účtu spoločenstva vlastníkov vedeného v L., a.s., č. ú.: XXXXXXXXXX, alebo ich elektronicky z miesta trvalého bydliska prostredníctvom internetbankingu previedol na bankový účet svojej manželky O. O., vedený v L., a.s., č.ú.:XXXXXXXXXX, ktorého bankového účtu je disponentom a v peňažnom denníku vykázal tieto finančné prostriedky ako výdavky uhradené:

- dňa 4.1.2013 vo výške 4.082,- Eur osobe W. D. ako úhrada za kotel,
 - dňa 10.4.2013 vo výške 1.000,- Eur osobe Z. S. I.,
 - dňa 26.4.2013 vo výške 1.000,- Eur osobe A. D. - K-servis ako úhrada za revíziu plynových zariadení,
 - dňa 16.5.2013 vo výške 500,- Eur osobe W. D. ako úhrada vody,
 - dňa 11.6.2013 vo výške 500,- Eur osobe W. D. ako úhrada UK,
 - dňa 23.7.2013 vo výške 1.000,- Eur osobe Z. S. I.,
 - dňa 21.8.2013 vo výške 500,- Eur osobe W. D. - blesk,
 - dňa 5.9.2013 vo výške 500,- Eur osobe Z. S. I.,
- čím spôsobil spoločenstvu vlastníkov bytov a nebytových priestorov pod názvom „K.“ škodu vo výške 9.082,- Eur

Za to okresný súd obvinenému podľa § 213 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. s prihliadnutím na § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák. uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 30 (tridsať) mesiacov, ktorého výkon podmienene odložil a uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. obvinenému ustanovil skúšobnú dobu 4 (štyri) roky.

V zmysle § 51 ods. 2, ods. 4 písm. c) Tr. zák. uložil obvinenému povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obvinenému napokon uložil povinnosť nahradiť poškodenú spoločnosť „K.“ - spoločenstvo vlastníkov bytov so sídlom K nemocnici XX/X, XXX XX I. E. I., IČO: XXXXXXXXX spôsobenú škodu vo výške 11.712,- Eur.

Odvolanie obvineného Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací uznesením zo 7. júna 2017, sp. zn. 3To/31/2017 podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal dovolanie obvinený X. O., uplatniac dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., teda že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Dovolanie odôvodnil tým, že podstatnou okolnosťou pre rozhodnutie súdu nie je posúdenie iba toho, kto spáchal skutok uvedený v obžalobe, ale to, či skutok uvedený v obžalobe napĺňa znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, v jeho prípade trestného činu sprenevery podľa Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, resp. či skutok uvedený v obžalobe napĺňa znaky skutkovej podstaty iného trestného činu vždy však účinného v čase spáchania skutku. Podľa obvineného v konaní Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, ako aj v konaní Krajského súdu v Trenčíne došlo k nesprávne odsúdeniu skutku uvedeného v obžalobe a aplikácii hmotnoprávnych ustanovení Trestného zákona, ktoré neboli účinné v čase spáchania skutku, z ktorého bol obvinený. Súd posudzoval trestnosť činu a aplikoval také hmotnoprávne ustanovenia Trestného zákona, ktoré boli účinné v čase rozhodovania o skutku, ale neboli pre obvineného priaznivejšie, konaním súdu teda došlo k porušeniu zásady retroaktivity právnej normy. V ďalšom poukázal na definíciu trestného činu sprenevery s tým, že tento trestný čin nechráni pred útokmi iné majetkové hodnoty, ktoré povahu veci nemajú - napr. pohľadávky. Pri útokoch na finančné prostriedky je teda nevyhnutné posúdiť ich právnu povahu, pretože tá je odlišná podľa toho, či páchatel' útočí na finančné prostriedky v hotovosti, respektíve či útočí na finančné prostriedky, ktoré sa nachádzajú na účte v banke (tzv. nematerializované peniaze) a pri ktorých sú platby realizované bezhotovostným platobným stykom. Poukázal ďalej na znenie ustanovenia § 130 ods. 1,2 Tr. zák. v čase spáchania skutku s tým, že z logického výkladu ustanovenia vyplýva, že „nematerializované“ peniaze nemožno podradiť pod žiadne písmeno a peniaze vložené na bankovom účte nie sú hnutelnou ani nehnuteľnou vecou ani prírodnou silou či energiou a nemožno ich považovať ani za

nehmotnú informáciu v zmysle ods. 2 § 130 Tr. zák. Poukázal ďalej na mimotrestnú právnu úpravu vkladov na bankových účtoch s tým, že medzi vkladateľom a bankou ide o určitý špecifický druh pôžičky, v ktorom vkladateľ má postavenie veriteľa poskytujúceho banke finančné prostriedky na využitie a banka má postavenie dlžníka. Na základe tohto vzťahu má vkladateľ voči banke pohľadávku. Vklady na účtoch v banke (tzv. nematerializované peniaze) sú teda pohľadávky a nie veci v právnom zmysle slova. Ak teda páchatel' útočí proti peniazom na účte v banke, a to prostredníctvom bezhotovostného platobného styku, napríklad si prisvojuje neoprávnene finančné prostriedky nachádzajúce sa na bankovom účte tak, že ich neoprávnene prevádza z jedného bankového účtu na druhý, tak útočí voči pohľadávkam, nie voči veciam. Ide teda o podstatné zistenie, ktoré súdy opomenuli skúmať, pretože nie je možné použiť právne kvalifikácie, predmetom ktorých je len ochrana vecí.

V ďalšom obvinený namieta, že vo výroku nie je uvedená výška peňažných prostriedkov, ktoré boli vybraté v hotovosti a ani to, v akej výške boli prevedené na iný bankový účet a poukázal na skutočnosť, že konaním odvolacieho, ako aj prvostupňového súdu došlo k porušeniu zásady retroaktivity a nesprávnej aplikácii § 2 ods. 1 Tr. zák.

V ďalšej časti dovolania poukázal na to, že nie je dostatočne a jasne špecifikované, v akej výške išlo o útok proti veciam a v akej výške proti tzv. nematerializovaným peniazom a teda nebol ustálený moment, kedy došlo k vzniku škody a nepovažuje za preukázané, že konal s tým úmyslom, aby si zverené finančné prostriedky Spoločenstva prisvojil, čím došlo k nesprávnemu posúdeniu skutku.

V konečnom dôsledku poukázal na princíp ultima ratio v trestnom konaní, keď použitie trestnoprávných noriem v jeho prípade sa jednoznačne javí ako predčasné, nesprávne a v rozpore so zásadou ultima ratio.

Na základe uvedeného žiadal, aby dovolací súd vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo 7. júna 2017, sp. zn. 3To/31/2017 a konaním, ktoré tomuto konaniu predchádzalo, z dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. bol porušený zákon v ustanovení § 319 Tr. por. a v ustanoveniach § 2 ods. 1 a § 213 ods. 1,2 písm. a) Tr. zák. v neprospech obvineného X. O. a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zruší, rovnako ako aj rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou z 24. januára 2017, sp. zn. 3ZT/54/2016, ako aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na zrušené rozhodnutia, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súčasne žiadal, aby dovolací súd podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor príslušnej prokuratúry tak, že navrhol ovolanie podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť s tým, že oboma súdmi boli správne právne kvalifikované oba skutky a posúdené. Pokiaľ obvinený namieta, že predmetom útoku boli peniaze, uložené na účte poškodeného spoločenstva, ktoré nemožno považovať za vec, uviedol, že odsúdený si prisvojil finančné prostriedky v hotovosti, ktorých použitie deklaroval výdajom v hotovosti rôznym podnikateľským subjektom, a to živnostníkom alebo obchodným spoločnosťami, nakoľko bola zistená fiktívnosť predložených výdavkových pokladničných dokladov. Zvyšné prisvojené finančné prostriedky, ktoré sú zahrnuté v skutkových zisteniach oboch napádaných rozhodnutí súdov sú taktiež vedené ako výdaj v hotovosti v peňažnom denníku spoločenstva. Na výber finančných prostriedkov z bankového účtu spoločenstva bol obvinený určený a oprávnený. Za výber z bankomatu resp. z bankového účtu ani nebol odsúdený. Bol odsúdený za to, že následne zverené finančné prostriedky v hotovosti nepoužil na deklarovaný účel a teda na potreby bytového domu, ktorý spravoval, ale ich použil pre vlastnú potrebu. V skutkových vetách napadnutých rozhodnutí súdov je len bližšie opísaný spôsob, ako sa finančné prostriedky spoločenstva dostali do jeho priamej dispozície.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie proti napadnutému právoplatnému rozhodnutiu je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h), § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom

určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky podľa § 373 ods. 1, ods. 2 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por. a nie je dôvod na postup podľa § 382 písm. a), b), d), e) ani f) Tr. por.

Primárne treba zdôrazniť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok predstavuje výrazný zásah do inštitútu právoplatnosti, ktorá v pozícii základnej vlastnosti súdneho rozhodnutia predstavuje jeho nezmeniteľnosť a záväznosť ako prejavy stability právnych vzťahov a právnej istoty v právnom štáte. Z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave výlučne zákonom taxatívne stanovených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok a ktoré je preto potrebné odstrániť. Dovolací súd je pri náprave uvedených väd v zásade až poslednou inštanciou, čo znamená, že preskúmava nedostatky, ktoré boli preskúmané už odvolacím súdom a neboli ním napravené, prípadne ním boli spôsobené. Tomu zodpovedá aj obmedzenie možnosti podať dovolanie v prípade, keď neboli využité riadne opravné prostriedky [§371 ods. 1 (veta prvá) Tr. por. a contrario, pokiaľ nejde o zákonné výnimky uvedené v tomto ustanovení] a povinnosť namietať niektoré dovolacie dôvody najneskôr v odvolacom konaní (citované ustanovenie § 371 ods. 4 Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že išlo o iný trestný čin. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 22 až 30 Tr. zák.), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Tr. zák.), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Tr. zák.), súhrnného trestu (§ 42 Tr. zák.) a pod. Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov (napr. Obchodného zákonníka a pod.).

K uvedenému dovolaciemu dôvodu je potrebné uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré urobili sudy nižšieho stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť ani dopĺňať. To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenú v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že podstata námietok dovolateľa spočíva v skutočnosti, že skutok nie je trestným činom vzhľadom na znenie ustanovenia § 130 ods. 1 Tr. zák. v čase spáchania skutku.

Obvinený X. O. bol uznaný vinným z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák.

Podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. sa prečinu sprenevery dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobí tak na cudzom majetku škodu malú. Páchatel, ktorý spôsobí škodu väčšiu, dopustí

sa prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák.

Podľa § 130 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom od 1. januára 2016 sa vecou na účely Trestného zákona rozumejú

- a) hnutelná vec alebo nehnuteľná vec, byt alebo nebytový priestor, zvieratá, ak z jednotlivých ustanovení tohto zákona nevyplýva niečo iné,
- b) ovládateľná prírodná sila alebo energia,
- c) cenný papier bez ohľadu na jeho podobu,
- d) peňažné prostriedky na účte,
- e) príjem z trestnej činnosti, ako aj zisky, úroky a iné úžitky z týchto príjmov,
- f) listina, ktorá je podkladom uplatnenia si právneho nároku, alebo
- g) majetkové právo alebo iná peniazmi oceníteľná hodnota.

Podľa § 130 ods. 2 Tr. zák. sa za vec považuje aj nehmotná informácia, dáta výpočtovej techniky alebo obrazový záznam na technickom nosiči.

Dovolateľovi sa kladie za vinu skutok spáchaný v čase od 11. apríla 2011 do 16. septembra 2011 a od 4. januára 2013 do 16. októbra 2013. V čase spáchania skutku znenie ustanovenia § 130 ods. 1 Tr. zák. definujúce vec na účely Trestného zákona, neobsahovalo písmená d) až e), teda možno mu prisvedčiť, že neboli v ustanovení § 130 ods. 1 Tr. zák. *expressis verbis* uvedené peňažné prostriedky na účte. Napriek tomu nedošlo k pochybeniu zo strany súdov pri kvalifikácii skutkov obvineného.

Obvinený X. O. bol jedinou osobou, ktorá disponovala s finančnými prostriedkami Spoločenstva vlastníkov bytov, keďže zastával funkciu predsedu spoločenstva. Podľa skutkovej vety obvinený vybral finančné prostriedky z účtu spoločenstva, prípadne tieto previedol prostredníctvom internetbankingu na bankový účet svojej manželky a použil ich pre vlastnú potrebu, pričom v peňažnom denníku tieto vykázal ako výdavky uhradené konkrétnym subjektom, ktorí ich prijatie nepotvrdili. Obvinený teda mal právo disponovať s prostriedkami spoločenstva, avšak následne tieto nepoužil spôsobom, na ktoré finančné prostriedky boli určené, ale použil ich pre vlastnú potrebu. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že ako v prvom skutku, tak aj v druhom skutku, obvinený vydokladoval použitie finančných prostriedkov výdajom v hotovosti, avšak v rozpore so skutočnosťou - vytváraním či už falošných účtovných dokladov, ktoré reálne neboli vystavené (čo vyplýva z výpovedí svedkov), alebo fiktívnych dokladov za práce, ktoré neboli vykonané. Napriek tomu, že obvinený dostal finančné prostriedky do svojej sféry, tieto nepoužil na účely potrieb Spoločenstva vlastníkov bytov, ale si tieto prisvojil, nakoľko ku skutočnému vynaloženiu prostriedkov nedošlo.

Obvinenému sa teda nekladie za vinu skutočnosť samotného výberu finančných prostriedkov, či prevodu prostredníctvom internetbankingu, ale sa mu kladie za vinu skutočnosť, že následne tieto finančné prostriedky nepoužil na ním deklarovaný účel. Takéto konanie je opísané v skutkových záveroch súdov nižšieho stupňa a ich zisteniami - ako už bolo konštatované - je dovolací súd viazaný.

Dovolací súd môže v rámci tohto dovolacieho dôvodu len posudzovať, či súdy nižšieho stupňa na pevne a nemenne zistený skutkový stav, aplikovali správne ustanovenia trestného zákona.

Skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku v predmetnej veci poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. v bode 1) a prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák., zo spáchania ktorého bol obvinený uznaný vinným. Je zrejmé, že obvinený dokladoval, že finančné prostriedky spoločenstva vynaložil v hotovosti, jeho úmysel jednoznačne smeroval k prisvojeniu si týchto prostriedkov. Nejde teda o „prisvojenie si nematerializovaných peňazí“, preto je rozhodnutie súdov správne a zákonné. Podstatou protiprávneho konania nie je samotný výber, či prevod finančných prostriedkov, ale ich použitie v rozpore s účelom, na ktorý ich obvinený dostal do svojej dispozičnej sféry. Vykonané dokazovanie zodpovedá skutkovým zisteniam.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že súdy neaplikovali princíp ultima ratio najvyšší súd poukazuje na platnú judikatúru, v zmysle ktorej ak páchatel' svojim konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Pravidlo „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Tr. zák., teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 90/2014). V danom prípade nemožno konštatovať, vzhľadom na spôsob spáchania skutkov, keď išlo o opakované konania a celkovo spôsobenú škodu, že závažnosť činu je nepatrná. Z uvedeného dôvodu nie je ani táto námietka akceptovateľná.

Vzhľadom na vyššie uvedené, nakoľko obvinený skutočnosťami uvedenými v dovolaní nenaplnil ním uvedený dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., Najvyšší súd na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.